

Sorge-Sanker om Livets Kortbed,

Betragtet

Ell

Sidste sørgeligste Hre-Heinde,

Oder

Den i Livet Velædle og Dydige

(Nu Salige)

Mad. Anna Margaretha

Krohn,

ne de Jordan,

Som først saae dette Livs Lys den 27de Junii 1749.

Indgik i Egtteskab med

Seignr. Hans Krohn,

Den 15de Jan. 1767. og i sit Egtteskab avlede Evende

Børn, da Hun med det sidste Døde paa Barsel-Seng

den 3de Julii.

Og bliver med et Ansæltigt Sorge-Følge geleidet til Sit Hvilles

Stad i Bergens Kors-Kirke den 3de ejusd. 1768.

af

Sorge Huusets

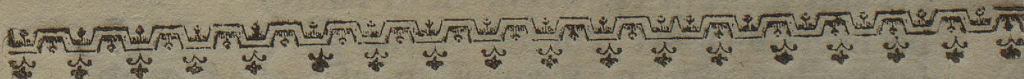
Lienstvilige Licent

C. L.

Imprimatur

Fridrich Arentz.

B E R G E N

Trykt hos Kongl. Maj:st. privilegered Bogtrykker, Christoph Kocher.

BN 478

Saa ligner Verden en med Saarer omflød De;
 Vi lander ey saa snart til denne, før Vi græde,
 og Døden med vort Liv paa Skue-Platsen træder,
 i dets Begyndelse blev lært: Vi daglig døe.
 Vi fødes: nu et Trin i Tiden vi har giordt,
 for strax at nærme os til Evighedens Port;
 vi see os lidet om og Døet sig maa lukke,
 da heele Trosten blev: Et gav' de sidste Sukke.

Hvem har dog Dommen for mit usle Liv afsagt?
 min GUD! mit ene Liv! vil du det ey beskytte?
 har Du mig skienket Liv i en brøstfældig Hytte,
 som bygges skal for strax i Støv at blive lagt?
 O Ney! min egen Haand til dette Dommen skrev,
 da før dens Færlighed sig him Frugt til Døden rev:
 men Du, O søde Trost! selv Liv og Død bestemte,
 saa Kierligheden ey, hvordan det gif, mig glemte.

Skal denne Hytte staae i Frygt for Dødens Haand,
 der alle Døeblik er færdig til at banke,
 og neppe blev der om saa vigtigt Bud en Tanke,
 for mellem Siel og Krop Den løset alle Paand?
 en Sygdom, kun et Stød til Hiertet, dette brast:
 en Dag, ja neppe nok, hvor tidt i større Hast
 maa Livet kastes i en u-forventet Fare,
 knapt det ey tænke fik til sidste Sag at klare.

Win GUD! saa er et Liv Forandring underkast,
som Lyset tæerer sig, imens det monne brænde,
saa det, at leve: gjør just Livets sidste Ende,
skönt Livets Lys blier slukt i meer og mindre Hast,
som ene grundes paa den u-indskrænkte Aand,
der bi der og igien oploser alle Baand,
der just i Liv og Død beviser Straf og Raade,
da De nu til et Vel, nu blier til evig Baade.

Nu seer vi, hvor et Lys paa Livets Pol blier tændt,
men Lyset ey saa snart begyndte her at funkle,
før Dødens Saage vi strax dette saae fordunkle,
og Livet blev nu midt i beste Alder endt,
da Hrens Port sprang op for saadan dndig Siel,
som Kronen biede, det sande Himmel-Bel:
en Siel, som Verden ey blev længer' værd at eye,
for Den ey vilde see i Hende Raadens Beye.

Nu atter spiller Een paa Livets Skue-Plats
sin Kulle i et Haab, at Acten ey skal endes
saasnart, men see den blev brudt av og Budet sendes
i u-forventet Hast: gjør klart dit Rejse-Pas.
Han tænker frygtssom, kan du nu fra denne De
gaae ud, og ey har tænkt paa dette: du skal døe?
Han vil til Livet see, men Evigheden vakte
det Bee, den Jammer, som Han for ey vilde agte.

Tænk da paa dette J som aldrig før har tænkt
paa Livet, uden for at ønske Døden borte,
men Selv monn' usormerkt dog Eders Liv forkortede,
troe! at J ligger i en farlig Afgrund sænkt:
lad Livets Korthed Jer i Lide vække op!
tænk dog paa Døden, før den løser Siel og Krop!
tænk saa! at Himlen kan igien paa Eder tænke,
naar Tanken blot sig i Barmhiertighed maa sænke.

Men Hvem er det jeg seer, Hvil Livets Lys blev slukt,
Hvil Blomster visnede i Ungdoms beste Dage,
Hvil Liv har aldrig før, men nu opvækket Klage,
da Døden tog DCE, som var Eine Livets Lugt:
Skal dette unge Liv alt giemmes i en Grav,
og der betale nu Naturens sidste Krav?
Har dette Dydens Lys alt kastet sidste Straale,
for Bitterheder at iskienke doble Skaale?

Vil nu din Vedle Dyd fra Dine takke af,
 nu Du et Under-Pant paa Kierlighed frembragte,
 og Dine tvende Smaae mest efter Omhed tragte,
 nu blev, Du deres Haab og Trost lagt i en Grab:
 O Tab som aldrig meer for Dem oprettes kan!
 End Han Din halve Siel! Din hoyst-bedrovet Mand!
 Som ved dit Paradis saa kort sig maatte glæde,
 og ved at see det nu forloret nok maa græde.

Saa fast Dig nu min Ven udi det Trostes Skiod,
 som Dig med Omhed i Din Enlighed vil favne,
 og være Dig det Skiod, Du Corrigfuld maa favne,
 see i Guds Hierte, som kan lindre all din Rod;
 Din Ven kun levde kort: Saa Himlens Billie blev;
 Men Den Dig vist igien det Trostes-Lofte skrev,
 at Hun er giemt for Dig i Himlens eget Siemme,
 der skal I samles og en Skilsmis meer fornemme.

Men kunne jeg en Trost til Eder sende hen,
 I hoyst-bedrovet To, som denne Skiebne frister,
 At I saa dydig, kjer, elskbærdig Datter mister;
 O dybe Hierte-Saar! Kom Trost fra Himmelen!
 og byg du Dem et Haab, som letter Deres Sorg,
 at Himlens Kierlighed skal være Deres Borg,
 saa længe De maa her paa Vandrings-Hytten drage,
 med Hende samles, naar De ender sine Dage.

Det blev en kraftig Trost for efterladte Slegt,
 for Gødfænde, som nu saa kjer en Søster mistet,
 der Corrigfulde har alt Skilsmis-Skiebnen fristet,
 for Venner, som tidt saae, hvor Hendes Dyd
 holdt Bagt:
 Trost alle Dem, som fik ved Hendes Tab et Stod!
 Favn' evig Kierlighed udi dit Raades Skiod
 de tvende Smaae og viis, dit Forsyn en kan glemme
 Dem, som Du Selver taer udi dit Raades Siemme.

